

vacímu fondu jest podstatný pojmový rozdíl a jde o právní instituce podstatně odlišné.

Z týchž právních názorů vycházel nss také v dalším nář. Boh. A. 7279/28, ve kterém potvrzení správnosti úsudku o nepřipustnosti analogického použití ustanovení § 77/2 cit. zák. na úrazové příspěvky čerpal ještě i ze zásady vyslovené v § 111 úst. listiny, podle něhož směji se daně a veř. dávky vůbec ukládati jen na základě zákona. Z toho plyne, že každý zákon, jímž se ukládá daň nebo veř. dávka, musí býti vykládán přesně, neboť se jím zasahuje do právní sféry jednotlivcovy a ukládají se veřejnoprávní povinnosti, a nelze tedy ukládati nebo rozšiřovati povinnosti a závazky, kterých zákon způsobem nepochybným neukládá. Že úrazové pojistné jest veř. dávkou, stížnost sama výslovně uznává, a nelze o tom vzhledem k právní povaze pojistného toho pochybovati. Platí tedy i o něm uvedený předpis § 111 úst. listiny, vylučující uložení dávky jinak než na základě určitého zákona, takže pouhou obdobou zákona platného pro jinou dávku veřejnou nebo daň učiniti tak nelze.

Je-li podle toho, co bylo řečeno, jakákoliv analogie vůbec nepřipustna, nelze se dovolávati ani analogie § 77 odst. 2 zák. č. 220/1896, ani § 172 zák. č. 221/1924, který ostatně připouští jen, že pro určité druhy závodů a podniků může býti ustanoveno, že i pronajímatel ručí za pojistné nemocenské, invalidní a starobní nájemcem nezaplacené.

Č. 7835.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss-em: * Rozhodnutí generálního finančního ředitelství v Bratislavě o služebních příjmech zaměstnance podle § 151 odst. 2 platového zákona není konečným, nýbrž lze se z něho odvolati k ústřednímu úřadu (ministerstvu financí).

(Nález ze dne 26. března 1929 č. 3.589.)

Prejudikatura: Boh. A 7555/28.

Věc: Oldřich K. v K. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o výchovné.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Při převodu do nového platového systému dle zák. č. 103/26, provedeném dekretem žal. úřadu ze 17. července 1926, nebylo st-li přiznáno výchovné na jeho nevlastní dceru Irenu C. Podáním z 29. září 1926 domáhal se st-l přiznání výchovného, uváděje, že Irena C. je dcerou jeho manželky z rozloučeného manželství, manželka však není výdělečně činná a nemůže se o výživu dítěte starati, jsouc zaměstnána v domácnosti, pročez vzhledem k nemajetnosti obou přechází povinnost tato na st-le. — Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad této žádosti, poněvadž manželku, vlastní to matku řečeného dítěte, která jest dle předloženého rozsudku sedrie v Bratislavě z 21. října 1924 k výživě tohoto dítěte povinna, nelze po rozumu poslední věty 4. odstavce § 144 zák. č. 103/26 označiti za neschopnou k výživě jejího vlastního dítěte.

Rozhoduje o stížnosti musil nss nejprve z moci úřední zkoumati, zda nař. rozhodnutí jest konečným ve smyslu § 5 zák. o ss.

Dle § 151 odst. 2 plat. zák. č. 103/26 může se zaměstnanec z rozhodnutí, jímž se upravují jeho služební příjmy, a jež nebylo vydáno z moci úřední, nýbrž na žádost nebo přihlášku zaměstnancovu, odvolati do 15 dnů k ústřednímu úřadu. — Ježto gř v Bratislavě není ústředním úřadem ve smyslu plat. zák., nebylo jeho rozhodnutí ve sporné záležitosti vydané rozhodnutím konečným, nýbrž podléhalo dalšímu oprávněnému prostředku k min. fin. Jevila by se proto stížnost přímo na nss podaná nepřipustnou vzhledem k ustanovení § 5 zák. o ss. Že však st-1 nepoužil oprávněného prostředku v § 151 odst. 2 plat. zák. normovaného a obrátil se přímo stížností na nss, bylo zaviněno nesprávným právním poučením, dle něhož toto rozhodnutí bylo výslovně označeno za konečné, s vyloučením dalšího oprávněného prostředku. Pro tuto formální vadu bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 7836.

Samospráva obecní. — Řízení před nss-em: I. Obyvatelé obce nejsou ani za platnosti zákona č. 406/22 legitimováni ke stížnosti na nss do rozhodnutí vlády o rozloučení obce, leda by snad namítali jako porušení svého procesního práva, že zamýšlené rozloučení nebylo po osm dnů v obcích vyhlášeno. — **II.** V případech, kde hospodářské zajištění nově vznikající obce je při rozloučení obcí závislé na tom, že nové obci bude přikázáno určité jmění obce dosavadní, musí úřad i podle zák. č. 406/22 v poslednějším směru rozhodnutí aspoň současně s rozhodnutím o rozdělení obce.

(Nález ze dne 26. března 1929 č. 5208.)

Prejudikatura: Boh. A 2021/23 a 6173/26.

Věc: Obec K. a spol. (adv. Dr. Lev Winter z Prahy) proti vládě republiky československé (odb. rada Dr. Jan Trojanec) o rozloučení obce a změnu hranic.

Výrok: Stížnost občanů obce K. odmítá se jako nepřipustná; ke stížnosti obce K. zrušuje se naříkané rozhodnutí pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím povolila vláda podle § 1 zák. č. 117/21 ve znění zák. č. 406/22 a č. 298/24 rozlukou obce K. a R. a současně změnu hranic této nově utvořené obce s obcí St., záležející ve vyloučení části území obce St. a připojení její k nově utvořené obci R. V rozhodnutí tomto jest popsána nová hranice, načež se uvádí, že ohledně úpravy majetkových poměrů, podmíněných rozlukou, pokud se týče změnou hranic, jakož i ohledně přiměřené náhrady obcím K. a St. za zmenšení přírážkové základny vyhražuje si vláda další rozhodnutí, kdyby v této věci nedošlo mezi účastněnými obcemi k dohodě. Připomínkám obyvatelů obce K. (Jan P. a spol.), obce St. (Tomáš M. a spol.), jakož i obou těchto obcí vláda nevyhovuje, poněvadž utvoření nové obce R. vyžaduje její vývoj jako lázeňského místa. Nově utvořené